

Novembris

lõpeb kirikuaasta. See aasta on kirikus otse loomulikult Kristuse-keskne ja algab adventiajaga, mil me valmistume Kristuse tulemise meenutuseks siia ilma.

Valmistume tema sünniks. Aga kirikuaasta lõpeb pilguheitena üle aegade ja ajastute. See on igavikupühapäev, Kristus-kuningas püha, tema taastuleku ootus, mil meenutatakse ka kõiki neid, kes meil on olnud ja juba läinud – see on ka surnute mälestamise püha. Siiski pole see märgitud lootusetuse pitseriga, vaid kristlane võib kindel olla, et temale on maise rännaku lõppedes alati avatud Isakodu värav. Alati on meie keskel olnud neid, kes pole Isakodust jutustamata jätnud ka teistele inimestele.

Kristuse koguduski jätkab Jumala Sõnale toetudes oma maist palverännakut. Kogudus asub siin maa peal, inimeste keskel ning vajab samuti oma kuludele katet. Seepärast pole paha kirikus ka rahast rääkida.

Lisaks pühapäevasele jumalateenistusele oleme taas alustanud piibltundidega igal kolmapäeval kl 6 õhtul leerimajas. Pühapäevakool jätkab lastetööd. Ja on veel plaane, mida ühes koguduses ette võtta. Kõik on kutsutud osa saama. Ärgem unustagem oma koguduse kooskäimisi (vt Hb 10,25)!

SÕNA SEOB...

22. oktoobril toimus pärast pühapäevakooli tundi õppekäik Emakeele ausamba juurde. Lapsed tutvusid ausambaga ja lugesid tublisti infotahvlile kirjutatud õpetajate nimesid. Nendel meestel oli suur roll meie emakeele ja rahvaluule populariseerimisel.

Mainitud pühapäeval toimunud tunnis oli juttu sellest, kuidas Jeesus tervendas inimesi sõnade abil. Sageli ei pidanud ta inimest isegi mitte puudutama, et inimesed saaksid terveks.

Neid lugusid Piiblis, kus Jumala Poeg inimesi imeliselt tervendab on palju ja neid nimetatakse **tervendamisimedeks**. Nii said terveks Rooma väepealiku poeg, kurtumm, veretõbine naine ja langetõbe põdev noormees. Jeesuse vägi pärines oma Isalt-Jumalalt. Selgitasin lastele, kui oluline tähtsus on sõnadel ja sellel, et sõnadega võib teistele inimestele teha palju head, kuid ka palju halba. Tähtis on ju see, millist sügavat tähendust kõneleja sõnad endas kannavad. Oli tore ja edukas õppepäev, vaatamata sellele, et lapsi oli vähe. Õppekäiguga liitus ka koguduse liige Rein Saugla, kellel oli lastele palju huvitavat rääkida ka vana viljaveski kohta, mis asub ausamba vahetus läheduses. Õnnistusi kõigile ja jääge ikka meiega, armsad lugejad!

Pühapäevakooli õpetaja Karin-Kristel

Räägime rahast!

Kirik on meil isemajandav ja katab oma kulusid liikmemaksudest-, annetustest, oma vara kasutamisest ja muudest taolistest sissetulekutest. Ehk oled Sa, hea lugeja, märganud, et sageli korraldatakse kirikus korjandusi. Igasuguseid remonte ja muid „suuri asju“ oleme ette võtnud just väljaspoolt tulevate rahadega. Kuid kogudusel on ka igapäevaseid kulutusi, mida tuleb kuskilt katta. Selleks on kirikumaks ehk liikmeannetus. Kõik on oodatud osa saama kõigest koguduse toimuvast, kuid oodatud ka oma panust andma. Muidugi ei näita koguduse liikmeannetus kellegi usklikkuse taset, vaid seda, et oma koguduse käekäigust hoolitakse. Siin peab igaüks panustama. Seda nimetatakse liikmeannetuseks.

Kirikuvallitsus on soovitanud kirikuliikme annetuse suuruseks 1% tema aastasissetulekust. (Näiteks, kui koguduseliikme pension on 480 eurot kuus, siis teeb see aastas 5760 eurot, millest 1% on 57.60 eurot). Liikmeannetust võib jagada aasta kuude peale. Mõistlik on teha pangas otsekorraldus, selgituseks „liikmeannetus“. Liikmeannetus on deklareeritav maksuametile. Selleks tuleb koguduse raamatupidajale teatada oma isikukood.

Koguduseliige võib vana kombe järgi maksta oma kogudusele kümnist. Jumal ütleb prohveti kaudu: *Tooge kõik kümnis täies mõõdus varaaita, et mu kojast oleks toitu, ja proovige mind ometi sellega, ütleb vägede Issand. Tõesti, ma avan teile taevaluugid ja kalkan teile õnnistust küllastuseni.* Prohvet Malaki raamat 3,10

Koguduse majandamise ja selle eelarvega saab täpsemalt tutvuda Vallaveebis (kultuur-kadriina kirik-tegevused-majandamine).

PÜSIVUS VIIS JUMALA TUNDMISENI

14. novembril tähistatakse ülemaailmset diabeedipäeva. Tartus elades tundsin ühte 22-aastast tütarlast Annelinnast, kes oli varasest lapsepõlvest seda haigust põdenud. Haigus aga ei takistanud Pirjol (nimi muudetud) Jumalat teenimast.

Meie tutvus ja sõprus sai alguse ühel päris tavalisel vihmasel sügispäeval Annelinna väikeses söögikohas, kus aeg-ajalt lõunapauside ajal Seminarit tudengina söömas käisin. Sattusime tookord vaid kahekesi ühte lauda ja meie vahel avanes kena vestlus. Ta jättis alguses sellise tagasihoidliku ja väga meeldiva mulje. Oma ilusate mandlisilmadega jäi ta mulle lihtsalt meelde. Olin väga üllatunud, kui ta pärast einestamist ühest väikesest mustast karbikesest peenikese süstla võttis ja endale ise induliini manustas, justkui oleks see kõige tavalisem ja loomulikum tegevus üldse. Ja siis kuulsin ma tema lugu:

Ta oli haigestunud diabeeti kuue aastasena, kuid tänu usklitele vanematele, leidis ta just perelt ja koguduseliikmetelt kõige enam tuge. Pirjo käis Tartu Peetri koguduses, õppis kandlemängu ja käis näiteringis. Kui tervis vähegi lubas, külastas ta meie väikest palvegruppit Seminaris, mille juhendajaks olin asjaolude kokkusattumisel saanud. Mõnikord üllatas ta meid kõiki oma kirjutatud vaimulike luuletustega. Endi keskel hakkasime teda hellitavalt päikesetüdrukku kutsuma.

Kord rääkis ta meile, kuidas oli ta Jumalani jõudnud. Usklite vanemate lapsena huvitasid teda väga Jumala isikuomadused. Tema esimene tutvus Jumalaga oli saanud alguse raamatust „Mary Jones ja tema Piibel.” Selle raamatu peategelase väikesest tüdruku Mary püsivus viis Pirjo Jumala tundmiseni. Vaatamata oma haigusele tahtis ta väga teistele Jumalast rääkida. See oli oskus, mida ma temas väga imetlesin. Paraku avastati tal 2003 aastal lisaks suhkruhaigusele ka raske südamepuudulikus. Pirjo kutsuti ära taevakoju 2004 aasta kevadel. Tema püsivus ja sihikindlus on mulle aga eeskujuks tänaseni.

Karin-Kristel

VASTUPANU

XII

Sel õhtul koju naastes tunnetas Mait juba ei tea mitmendat korda, et halastamatu surm oli lõiganud mingid niidid sõpruses Helmutiga täielikult läbi. Kaupo oli siiski suutnud end kuidagi kokku võtta ja seotud käega Veiksi poole läinud. Mait kohmitses köögikapis ja leidis selle ülemiselt riiulilt purgi kuivatatud palderjanijuuri. Maarohu topsi tagant aga hakkas mehele silma ka lapik pudel-nimelt poole liitrine viin.

Keerutadades seda käes, uuris Mait tähelepanelikult selle siltigi, kuid otsustas siiski palderjanite kasuks. Ta lülitas kannu sisse ja vesi selles hakkas pühinal keema. Toasusside sahalal, jalgu kergelt järgi vedades, suundus ta siis elutuppa ja otsis sahtlist suure valge küünla välja ja pani selle köögilauale põlema. Oma mõtteis elas ta selle päeva sündmused justkui veel kord läbi. Naabrinaise jutu järgi polnud Helmutit eelmise päeva õhtust saadik nähtud, ka tema korteriüks jäänud koputamise peale suletaks. Viimaks kutsunud majarahvas päästeameti ja kiirabi kohale, sest süda aimanud halba. Kohalikul kiirabiarstil, Priit Töldsepal, kes juhuslikult Helmutiga samas majas elas, ei jäänud muud üle, kui elutoa diivanil lamava vanahärra surm fikseerida. Mait tundis korraga ränka väsimust, see oli nii suur, et haaras kogu tema keha oma võimusesse. Pea kumises. Ta tegi tõmmise kannu valmis, istus akna alla taburetile ja jäi mitte midagi ütlevate silmadega aknast välja vahtima. Lumesadu oli peaaegu et vaibunud. Valitses täielik vaikus. Mait toetas pea kätele ja vist isegi tukastas natuke, kui kellegi sammud koridoris ta äkki üles ajasid.

„Paps, paps, ae, kuidas sinuga on?” küsis Kaupo köögiukse lävelt.

„Ah, pole viga poeg, elab üle.”

„Kuule, paps, tunnista nüüd ausalt, ega sa ometi midagi võtnud ei ole, nüüd kus ema on haiglas ja see Helmuti asi ka veel?”

„Ei, see poeg, on kauge minevik. Pole ma siin midagi võtnud, ainult palderjaniteed keetsin. Soovid ka?”

„Jube lugu ikka küll, justkui neid muresid siin veel vähe oleks,” tõdes Kaupo üleriideid seljast võttes ja nagisse riputades.

„Ja kuidas sul? Said Toivoga rääkida?” küsis Mait.

„Jah, paps, sain ja tead, tegelikult ei osutanud see sugugi nii keeruliseks, kui ma alguses olin kartnud. Veiks aitas ka natuke kaasa ja ma võiksin nüüd ütelda, et minu suhted Mäksi ja Veiksiga hakkavad juba tasapisi normaliseeruma. Aga tegelikult, praegu on palju olulisem see, kuidas tunned end sina. Te Helmutiga paisite olevat lähedased. Mul on väga kahju, paps.”

„Eluring,” vastas Mait ja ohkas millegipärast.

„Mis asi?” küsis Kaupo.

„Eluring. Kõik me sureme kord.”

„Nüüd ei mõista mina. Ega sina siis veel surema hakka?”

„Mina vist veel mitte, aga tead, poeg, surm on midagi sellist, mis lõpetab kõik siinpool. Helmut oli siiski mu sõber ja meie koguduse üks vanemaid liikmeid. Ta arvestas alati kõigiga ja see on juba isikuomadus, mida tänapäeva ühiskonnas harva esineb.”

„No jah, Mäks ka ütles, et tänapäeval on kõik

suhted väga keerulised ja et ka teda vaevab see meie olukord üsnagi. Homme tuleb ta juba kooli.”

Mait kallast nii endale kui pojale teed ja nad vestlesid veel mõnda aega. Siis oli aeg voodisse heita, et uueks päevaks jõudu koguda.

Kolmapäeval, pärast tunde kõmpisid Veiks ja Kaupo koos kodu poole. Kaupo mainis sõbrale ka mõne sõnaga lahkunud Helmutist.

„Mis, see klaassilmaga vana või? Surnud? Jube lugu.”

Kaupo heitis sõbrale korra pilgu ja ütles:

„Jah, mu paps sai kuuldavasti temaga hästi läbi. Muhe vanamees oli. Tead, mulle ta isegi sobis jutu poolest.”

„Mhmm, küllap sellepärast, et käis ka kirikus. Aga see selleks Kaupo. Tegelikult tahaksin ma sulle ühest teisest ja palju olulisemast asjast rääkida.” Veiko seisatas.

Kaupo vaatas arusaamatuses sõbrale otsa.

„Noh, ma pean silmas seda, et Mäksiga said sa nüüd asjad küll korda, aga ega tema paps seda asja ikka nii ei jäta. Kui kokku juhtuksite, siis.....”

„Mis siis?”

„Ma ju ütlesin sulle, et plikad pärast lõhverdasid, et Mäksi papa oli isegi dire jutul käinud ja ületuldse, kuule, mis su käega on juhtunud?”

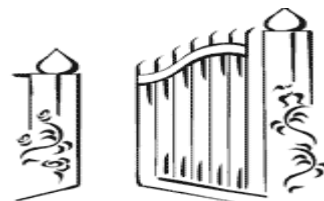
„Ahh, tühiasi ja see ei puutu praegu üldse asjasse. Räägi parem oma plaanist.”

„Arvata võib, et Mäksi taat seda asja seal koolis nii ei jäta. Aga kui katsuksid Mäksi kaudu seda asja kuidagi pehmedada, sest fakt on see, et ajaloo olümpiaadis osalemises võid sellel kevadel küll ainult und näha, kui Mäksi papa seda asja tõsiselt kooliga klattima hakkab.”

Kaupo pidi tunnustama, et Veksi jutus oli iva sees ja poisid võtsid pikemalt mõtlemata suuna Mäksi maja poole. Nad kõndisid mööda sirelihekiga ääristatud tänavat, mille paremas pooles asus väike roheline majake. Veiks teadis kevald küll ainult und näha, kui Mäksi papa seda asja tõsiselt kooliga klattima hakkab.

„Või minu poissi teile veel tarvis!” käreutati köögiaknast. „Tehke, et mu maja juurest kaote, sindrinahad!”

Järgneb.

Karin-Kristel Hansson karin.hansson@mail.ee

Meelis-Lauri Erikson mlerikson@gmail.com